

[Morten Lange.]

brugsrådet, tror jeg nu nok er at gøre regning uden vært, og det kan jo være en smuk illustration til de glimrende foredrag, vi fik i går om vigtigheden og betydningsfuldheden af at fremskaffe besparelser på statens budget for at finde frem til en helhedsløsning.

Jeg skal ikke stille det forslag, der var nærliggende: at man jo kunne undgå den bundne opsparing og meget andet, hvis man begrænsede tilskuddet til landbruget væsentligt. At stille et sådant forslag synes jeg ville være demagogi, og jeg tror ikke, det ville være rimeligt, men jeg tror nok, at det er et af de steder, hvor der virkelig var noget at søge efter, hvis man vil finde frem til en begrænsning af statens udgifter, og det forekommer mig i hvert fald at være et dristigt tidspunkt at vælge til at stille forslag om noget, som kan betyde en udvidelse af støtten.

I øvrigt forekommer det mig, at det ærede medlem argumenterede ud fra noget, som han heldigvis selv også syntes det var svært at forklare, nemlig den enorme betydning for landet og specielt for reguleringen af den animalske produktion og den gunstige udvikling i priserne på den animalske produktion, hvis bare kornpriserne kunne gå op. Det var en overordentlig vrangvendt argumentation, og jeg synes heller ikke, der er meget, der tyder på, at den er rigtig. Jeg forstod, at man kunne finde en sådan sammenhæng i verdensmålestok mellem priserne på korn og priserne på animalske produkter, men jeg tvivler på, at man kan få det til at blive et lokalt dansk fænomen på samme måde. Selv om det eventuelt skulle vise sig at have været tilfældet gennem tiderne, er der meget, der tyder på, at vi er kommet ind på en subsidieringspolitik i kraft af en lovgivning som kornordningen, som nu er blevet til en tredobbelt subsidiering inden for korn dyrkningen. Vi subsidierer dels selve avlen, vi subsidierer til de arealer, kornet bliver dyrket på, og vi yder tilskud til den gødning, som skal forøge udbyttet. Det er en så kraftig støtte til denne type af landbrugsproduktion, at jeg har mine tvivl om, hvorvidt den ikke allerede er drevet betydeligt for langt. Der er alvorlig grund til at tro, at vi ved denne meget kraftige støtte af kornavlens har drevet denne

avl ud på arealer, som egentlig knebent egner sig dertil. Vi har set det mest karakteristiske eksempel på dette i den voldsomme udvidelse af brødkornsarealerne på det tidspunkt, da prisen på brødkorn var særlig favorabel. Straks tog man brødkornsavl op, også på de arealer, der egentlig ikke egner sig særlig godt til det, men hvor det altså kan gå rundt, når prisen er stor nok.

Jeg tror, at en ganske alvorlig og rationel gennemgang af fordelingen af afgrøder her i landet vil være nødvendig, og så skulle det ganske grundigt studeres, hvad det er fornuftigt og rentabelt på længere sigt at så og dyrke, før vi kan gå videre med at subsidiere, dobbelt eller tredobbelt, som vi i øjeblikket gør det for kornavlens vedkommende.

I det hele taget er kornprisen et afgørende spørgsmål og, så vidt jeg kan se, en nøglesag, selv om det ikke er det økonomisk største område af hele dette kompleks af landbrugslove, og den har mange forgreninger. Jeg anser forgreningen til forbrugerne for at være den mest afgørende. Hvis jeg husker rigtigt og mine notater ikke svigter mig, så sagde jeg ingenting eller meget lidt om, at kornordningen jo også har bundfældet sig i en højere brødbæring. Det har jeg heller aldrig anset for at være et kardinalpunkt.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen gjorde opmærksom på, at det var en meget kraftigere stigning, der fandt sted af andre årsager. Det er ganske rigtigt, det kan dokumenteres; men selvfølgelig virker kornprisen også på det område — det kan bare ikke blive hovedårsagen til prisforhøjelsen.

Når vi nu er kommet ind på forbrugerområdet, må jeg i anledning af den højtærede landbrugsministers svar til mig om, at det spillede såmænd ingen rolle, om hveden var dansk eller canadisk, sige, at jeg har da i mine gemmer adskillige breve fra vrede møllere og fornærmede bagere, som ud fra deres fagkundskab — som formentlig er større end min — fastslår, at der er en ganske afgjort forskel i bageevne mellem den importerede hårde hvede og den, vi kan producere herhjemme. Det har hidtil været god latin, det er nævnt fra forbrugerkredse gang efter gang. Det er meget muligt, at den højtærede landbrugsminister er tilfreds